

Mulieri quoque Deus dixit: in dolore
paries filios.....
Gen. C. III. v. 13.

Wie peilt hoe diep de liefde der moeder voor haer Kroost is? Wie
meet de uitgestrektheid van dit onbegrypelyk gevoel?

De Vrouw stelt haer leven in de waegschaal en baert het Kind met
onuitsprekelyke pynen;

En nog vol lyden is zy het, die eerst om de vrucht roept: die
met koortsig ongeduld haer Kind eischt.....

En dan, almachtige stemme der natuur! dan is een kus op de
nog gevoellooze lippen van het wicht de balsam die haer
geneest!

Wat is het betooverend, voor haer, dit nog onkenlyk scheepsel! Hoe
volmaekt!

Wat edele verblindheid, o moeder, bezemt u de liefde in?! Gy zyt
wonderbaer.....

Gy grimlacht, en zyt blyde in uwe Ziel, alhoewel de zenuw-
trekkingen bezig zyn uwe laatste krachten uit te putten:

Gy beziet met wellust die menschenscheets oorzaak van uw
lyden;

En gy valt in onmacht, God dankende over een zoo duur
geschenk!

O Mannen, gy die ^{niet} ~~de~~ vader van haer kind zyt, mergt
uwe koude rede niet in dien hemel van zalige aendoening;

Bederft niet met uw navorschend oog een gevoel dat gy
niet bereffen kunt.....

Zie! het kind lacht haer voor de eerste maal toe. Wat blydschap
voor haer!

Hoor! het kind noemt haer voor de eerstemaal: het zegt Moeder
in der kinderen wereldtaal. Wat verwoning, wat geestontheffing
voor haer! De vrucht haer lichaems heeft het heilige woord
moeder haer toegestued. Wat hoogmoed voor haer!

Zie! het kind stapt wantelend voort. De tweede voorzie-
-nigheid op aerde leidt het.

Hoe zorgvuldig bewaert zy haer Engeltje van alle onheil:
met wat bange schreeuw steekt zy hare hand tusphen
het hoofd van haer kind en het voorwerp dat hetzelfde kwetsen
mocht.

~
O De Liefde heeft diepe wortelen in haer hart geschoten!
Zy heeft geene rust, geene vrede dan wanneer zy haer kind
in hare armen omsloten houdt;
Het niet op hare borst hebben is voor haer het niet hebben.
Zy moet het voelen, het tasten, het warmen met boeren
en met gezigt, zyn oogjes sluiten met een' kus en zyn
ontwaken begroeten met een vuriger kus.....
O moeder! ja, gy zyt wonderbaaf en liefdeswaardig.
february 1842

Constance